

Karin Smirnoff
Jeg tog ned til bror
336 sider
C & K/Politikens Forlag

Der er noget ved sproget her.

Jeg vil huske den nat. Tage den frem og holde den som et skrøbeligt fabergéæg.

Udenfor var dagen aften, og stjernerne lyste sikkert også.

Tunger der hvirvlede i kaos.

Månen fulgte mig som en pandelampe gennem det tætte buskads.

Græs løv og planter var på vej ind i frostdøden.

Den gamle håndskrift dirrede af attrå.

Sådan noget, og det er det, der umiddelbart springer i øjnene, når læsningen begynder.

Det er på en måde et wake up-call, for vi bliver mindet om, at litteratur, sætninger, udtalelser, tanker og mennesker har mange facetter.

Det er spændende, og derfor er bogen her spændende. Det er det, der gør litteratur til litteratur. At handling og plot, miljøer og dialoger tager afsæt i noget alment menneskeligt, og som så bevæger sig steder hen, man ikke forudser, og som læseren ikke har en chance for at vide, når han møder hovedpersonerne første gang.

Gå bare igang med bogen. Den er ikke så rå, som man vist gerne vil have, den skal være . . . Synes vi. Mere lærerig og indsigtfuld.

Omend der er drama nok.

Jana kommer efter mange år hjem til Smånger i det nordlige Sverige og finder sin tvillingebror på vej til at drikke sig ihjel. Moderen ligger syg på plejehjemmet, og faderen er død. Glædespigen Maria er fundet død ved savmøllen. Rygterne begynder, og Jana påbegynder en affære med John, afdødes mand, en noget psykisk utilregnelig type.

Og meget mere fra samme skuffe præsenterer forfatteren os for i sin iver efter at levere en humoristisk/grotesk/barsk fortælling om samfund, der har brug for omvæltninger og dramaer i livet for at kunne overleve. En stille og rolig tilværelse er åbenbart ikke nok. Der skal dramatiseres over det dramatiske. Er det nu også nødvendigt, kan vi som læsere spørge os selv, og hvor ofte nærer vi selv ved til et bål, der kunne være slukket i vore egne liv.

Læs f.eks. om dramaet og mordforsøget med en høtyv i stalden omgivet af dyr og skrig fra dødsangst. Selv om lige netop dette afsnit synes voldsomt dramatisk, så forbliver det næsten, og også kun næsten, som en konstatering af forfatteren, der ikke vil lade sin læser forblive i dette drama, men vil videre med sin historie.

Bogen er opdelt i 51 korte og overskuelige kapitler, der egner sig glimrende til at tage et par stykker ad gangen, eller at man i hvert fald altid kan huske, hvor man kom til, hvis man vil reflektere, hvad bogen i allerhøjeste grad lægger op til.

Jeg sad på verandaen i solen. Fuglene kvidrede. Bremsene bed. Jeg savnede John.□

Miljøbeskrivelse og eftertænksomhed sammenblandet i et smukt og flydende sprog. Hvor ofte er vi ikke som læsere selv i den situation. At stemning og omgivelser byder os til at tænke over tingene, at savne, at reflektere.

Det giver bogen en kvalitet, der hæver sig nogle niveauer, hvorfor den da også er vinder af en svensk boghandlerpris.

Der er ingen kommaer i bogen. Kun punktummer. Og navnene ofte med småt. Det virker helt rigtigt. For talesproget er vigtigere end formen.